

Скоро научих за мой познат, че е болен от СПИН и че болестта му вече е в напреднал стадий. Тази новина ме стресна, защото едно е да четеш по вестници за опасността от СПИН, съвсем друго е да се сблъскаш реално с нея. Шокира ме поведението на хората от обкръжението му и на самия него. Някога бяха сексуално разкрепостени, важни, арогантни. Сега обаче той се крие в самота, а останалите страхливо пресмятат наум възможността по някакъв начин да са имали общи партньори. Докато разговаряме за него, няма и следа от онзи нагъл поглед и усмивка. Всеки се страхува да се срещне с него не защото ще се зарази, а защото в очите му ще види същата присъда и опасност, която грози останалите. Разделяме се. Отново слагат онази самоуверена маска на лицата си, а наум се молят това зло да ги е подминало.

Заблуди

Чудя се днес дали наистина сме толкова свободни, колкото си мислим, и ако е така, защо тази свобода толкова ни горчи? Дали хората не са се подвели да вярват в една измамна свобода, която, вместо да им носи удовлетворение, им причинява болка, разруха и нещастие? Не са ли станали жертва на заблудите за радостта от сексуалната любов и свобода, за които светът толкова говори, но малко познава в действителност?

Ето някои от най-разпространените заблуди:

I. В очите на Бога сексът е грях и Той е против всякакви интимни взаимоотношения.

Сексът не е грях. Той е едно от благословенията, с които Бог дарява хората (Бит. 1:28). Бог е създал хормоните, чрез които ни привлича противоположният пол. Без това влечение не би имало любов между мъжа и жената. Бог мъдро го е предвидил като естествен подтик за желанието хората да създават свои семейства.

Колкото и да е учудващо за някои, в Библията се говори доста и открито за сексуалните взаимоотношения. Говори се както за тяхната

естественост и красота (Песен на песните), така и за рамките, в които трябва да се осъществяват, а също и за проблемите, до които води злоупотребата с тях.

II. Брактът е човешка приумица, чиято цел е била да държи хората под контрол. Днес той е отживелица.

Смята се, че бракът е измислен от човека, за да държи живота му в някакви норми и да го предпазва от болести и самоунищожение. Според

много хора, след като вече сме "помъдрели", нямаме нужда от ограниченията на брака. Отговорностите, с които той натоварва двамата партньори, в един момент стават ненужно бреме.

В основата на тези схващания е грешното разбиране, че бракът се гради на секса, а секс и любов са едно и също нещо. Вярно е, че сексът е разрешен само и единствено между хора, които са в брачни взаимоотношения, но това далеч не е целта на тази институция.

В Бит. 2:18-25 е казано ясно, че бракът е постановен от Бога, за да преодолее човек самотата си. Следователно същността на брака е изграждане на близко общуване между мъжа и жената - интелектуално, емоционално и физическо - така че да удовлетворят нуждата си от взаимност. Встъпването в брак е посвещение на всеки от тях да посрещне тези нужди на другия. Бог е предвидил в брака да се постигне пълно единство. Изразът "една плът" не се отнася главно до сексуалната близост, въпреки че смисълът му я съдържа. Тук се откроява идеята двама души да мислят, да действат, да чувстват, да бъдат като един. Сексът е само един от начините, които Бог е предвидил мъжът и жената да подсилват взаимната си обич и привързаност.

III. Да живееш в сексуално въздържание преди брака, а след това да имаш интимна близост само и единствено с брачния си партньор, не е съвременно.

Тази заблуда се шири, защото хората искат да изтласкат от ума и съзнанието си факта, че Бог съществува. Независимо от това обаче те са създадени от Него същества, с природа, вложена от Него. Тази природа се подчинява на определени закони. И независимо какви доводи ще се използват като оправдание, всички сексуални връзки без брак са наречени в Библията блудство, а когато семеен човек общува интимно не с брачен партньор, се говори за прелюбодейство. Бог определя това като сексуален грях.

От Бит. 2:22-24 става ясно: само двама (един мъж и една жена) могат да се свържат така, че да станат "една плът". Всяко напускане на тези граници руши непосредствено обичта и единството между мъжа и жената.

Бог е срещу блудството и прелюбодейството, защото при тях се проявява изключителна степен на нелюбов и безотговорност. Злоупотребява се с личността на човека - той се принизява просто до обект на нечии полови страсти. Някой се възползва от физическата близост, без да поема отговорност за емоционалните, интелектуалните и духовните нужди на другия (независимо дали е мъж, или жена). На тази

разруха във вътрешния свят се противопоставя Бог, защото обича всеки и цени високо емоционалната и духовната ни индивидуалност. Нараняването, унижението, незаинтересоваността са неизпълнение на Божия закон да обичаме ближния като себе си.

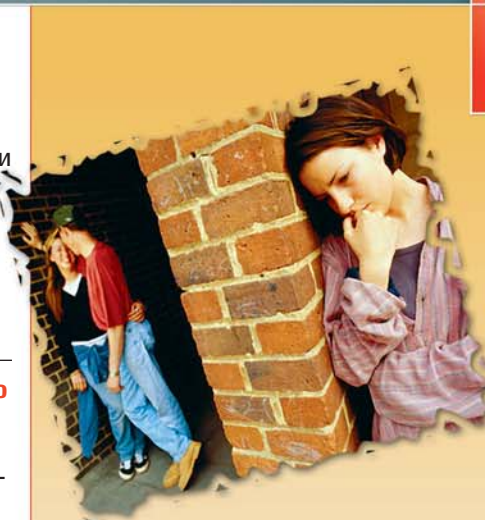
IV. Няма проблем - всички го правят.

Това, че днес повечето хора не спазват законите на Бога, не означава, че те са отменени и че няма да има последствия от тяхното неизпълнение. Мнозинството по даден въпрос не означава, че това мнение е добро и правилно. Колкото и да са много по количество, хората не могат да достигнат истинската мъдрост и справедливост на Бога. Те нямат властта да отменят закони, които не са имали силата да постановят.

V. Той (или тя) ме обича. Интимната ни връзка е "чиста" - не е за пари, не разрушава чуждо семейство и т.н.

Често смятат, че ако двама души се обичат, сексът между тях не е грях. Ето още един наивен опит човек да оправдае действията си, като категоризира и степенува греховете. Това отново не е в негова власт, защото няма обективни критерии. В Библията блудството и прелюбодейството са еднакво големи грехове. Доколко и докога "сериозната" връзка ти гарантира сигурност? Възможно ли е да обичаш някого, без да искаш да го запазиш за себе си завинаги? За да имаш сексуална връзка, не е нужно само да "обичаш" другия, а да го обичаш толкова, че да си готов да поемеш отговорността да встъпиш в брачен съюз с него. Истинската любов не се страхува от тежестта на тази отговорност.

Зная, че веднага ще се надигнат хората, които живеят "на семейни начала", но без брак. Тяхната любима фраза е: "Подписът не прави брака." В такъв случай обаче не би трябвало и да го разваля. Няма причина да не искаш да узакониш любовта и посвещението си към един човек, ако не те спира егоистичното желание да запазиш личната си свобода. Същност постоянната възможност за безпрепятствена раздяла и неограничена свобода са в основата на подобни съжителства.

Тогава къде остава сигурността и онази прехвалена "обич"?

VI. Не е възможно да получиш признание и уважение като пълноценен мъж или жена, ако не поддържаш сексуални контакти.

Секс може да прави всяко живо същество - това му е дадено от Бога още при сътворението. Полови контакти имат и животните, та дори насекомите, но никое от тях не е станало личност с достойнство заради това. Следователно не точно интимните връзки издигат авторитета на човешките същества.

VII. Сексуалното общуване ще потвърди любовта ни и ще заздравя връзката ни.

Хората, които вярват в тази заблуда, пропускат факта, че сексът не е предвиден да съществува изолирано от брака, така че сам по себе си да носи любов. Той може да я разпалва, за известно време да я поддържа, но без другите фактори на брачните взаимоотношения той е бледа сянка на истинската любов, която рано или късно изчезва.

Още по-страшно е, когато в тази заблуда повярват хора с различни комплекси. Водени от страха си, че

Сексуалните отношения свързват двама души физически и емоционално. Раздялата с някого, след като си споделил с него тялото и душата си, почти винаги води до сериозно страдание поне за единия. Стихията на емоциите оставя след себе си огромни шети. Мъката от предателството, разбитите илюзии, срамът предизвикват бързо отчаяние, самота и депресия.

не са достатъчно привлекателни за другия пол и че ще останат сами, защото никой няма да ги хареса и обикне, те са готови на всякакви жертви, за да спечелят и задържат някого. Обикновено такива хора чувстват огромна празнота в живота си от липсата на любов, сигурност и оценяване. Проблемът е, че докато търсят обичта и вниманието на другия пол, наблягат върху своята сексуалност. В нея откриват разменната монета за любовта.

Едни от тях никога не отказват на поканата за интимна близост, защото ги е страх да не загубят човека до себе си или просто защото се опитват да се зарадват и на капчица внимание. Тя обаче никога не може да удовлетвори потребността им от стойностни взаимоотношения, така че да се чувстват личности с достойнство. Най-тъжното е, че с това поведение намаляват шанса си да задържат другия и увеличават вероятността да останат сами.

Други се опитват да усъвършенстват до максимум сексуалното си излъчване и уменията си в това общуване. Жалкото е, че колкото и дълго да задържат някого до себе си, колкото и зависим да го направят, той все пак е с тях предимно заради секса. Дълбоко в себе си чувстват празнота и самота, защото да те оценяват като сексуален обект е несравнимо с усещането, че някой те цени като личност и те обича заради това, което си. "Любовта", която е следствие от сексуална зависимост, е твърде несигурна. Тя може да бъде загубена по всяко време. Винаги има вероятност да се появи друг: по-добър, по-красив, по-различен. Такава любов изтощава неимоверно човека и накрая пак му се изплъзва.

Трети развиват прекомерна нужда да виждат потвърждение за привлекателността си. Те флиртуват с всеки. Не зачитат чувствата и нуждите на другите. Важно за тях е единствено да получават така необходимото им внимание, но в крайна сметка нараняват и объркват себе си. В урагана от емоции не могат да различат любовта. Или са непрестанно влюбени в най-различни хора, или чувстват абсолютна апатия и цялото това объркване задълбочава несигурността и разочарованието им. Когато все пак срещнат обич, не я ценят, а дори да я оценят, не могат да я задържат, защото са станали неспособни на вярност. Заобиколени са от "обичта" и вниманието на мнозина, но между тях няма нито един (а и да има, те не са в състояние да го разпознаят), способен да им даде онази посветена и отговорна любов, която да заличи самотата им.

VIII. Човек трябва да се освободи от всякакви задръжки и ограничения в секса. Разкрепостеността в стремежа към удоволствие води към нови и все по-силни преживявания.

Повечето смятат, че преди брака трябва да си пробвал много неща, за да знаеш какво ти харесва и от какво имаш нужда. Защитниците на предбрачните интимни връзки настояват, че преди да се обвържеш с някого, задължително трябва да провериш дали си допадате сексуално. Други твърдят, че изневярата стимулира и укрепва брака. Ако всичко това беше вярно, повечето съвременни семейства би трябвало да са идеални, а те не са.

Ще попитам как, след като човек е набрал инерция с най-различни партньори, накрая ще може да остане само с един? Как ще се отърве от момента на отегчението, защото в такива случаи сексът с един човек, колкото и да е добър, рано или късно се изчерпва? Отговорът обикновено е, че ще имат странични връзки. Подобно мислене е причината мнозина днес да твърдят, че е невъзможно цял живот да останеш с един партньор, че любовта си отива и остава само уважението. Но това нито е истинска любов, нито е истинско уважение.

В първичното си желание да не се съобразява с нищо и никого и да извлече максимум удоволствия човек е готов да прекрачи всички граници. Впуска се в луда гонитба на нови и нови сексуални преживявания, но колкото повече търси удоволствието, толкова повече то му убягва. Необходими са нови и все по-силни стимуланти за въображе-

нието и сетивността. Точно това са характеристиките на похотта. Основният проблем при нея е упоритият отказ да се признаят съществуващите граници.

Колкото и да не ни се иска, все пак неоспорим факт е, че човекът по своята природа е ограничен. А похотта търси от ограниченото създаване онова, с което разполага само неограниченият Бог. Затова винаги е източник на най-различни извращения. Когато моногамната хетеросексуална връзка стане "скупна", започва да се търси стимул в групите, бисексуалните и хомосексуалните връзки. Днес хората проявяват толерантност към тези полови контакти. Садо-мазохизъмът и зоофилията се посрещат с насмешка. Но педофилията и некрофилията стряскат всички. Изтръпват ужасени, когато похотта се насочи към децата. Но ако човек не я спира в другите ѝ форми, как ще ѝ попречи тук?

Тези територии са забранени от нашия Създател - те са враждебни на истинската сексуална наслада. Похотта носи удоволствие, но не и удовлетворение. Пристрастените към нея не осъзнават, че с лудата си надпревара унищожават именно това, което боготворят. Последниците са дълготрайна неудовлетвореност и объркване. Бог застава срещу похотта, защото тя обезценява чувствата и изкривява до неузнаваемост природата на човека.

IX Сексуалната връзка без брак не води до отрицателни последици за живота на човека.

Това е една от най-сериозните заблуди. Божието Слово на много места предупреждава, че блудството и прелюбодейството имат своите горчиви последици. Сексуалните грехове имат пагубно въздействие върху човека и неговата същност. Освен чисто физическата вреда (венерически болести, аборти, стерилитет и т.н.) те нанасят и огромни поражения в душата му. Причината е, че сексуалните отношения свързват двама души физически и емоционално. Раздялата с някого, след като си споделил с него тялото и душата си, почти винаги води до сериозно страдание поне за единия. Стихията на емоциите оставя след себе си огромни щети. Мъката от

предателството, разбитите илюзии, срамът предизвикват бързо отчаяние, самота и депресия. Бягството в следваща връзка само задълбочава разочарованието, защото колко надежда може да остане в едно сърце, когато всеки взема по нещо от него и си отива?

Все по-честите полигамни взаимоотношения и болката от пренебрегането, липсата на вярност и посветеност, неизбежно водят до подозрителност и желание за отмъщение. Постепенно човек се превръща в същия безскрупулен лъжец и разрушител като тези, които са го изоставили. Това наранява другите, но погубва и него самия. Той се държи зле с тях, макар че това не му носи удовлетворение. "Печели" само моментна радост, че и той се е научил да причинява болка; моментна утеха, че не е бил единственият глупак да страда от любов. Чуждата болка обаче не успява да излекува неговата. С поведението си той провокира у своя партньор същото отношение. Така вместо да получи толкова необходимите му близост и отдаденост, за да излекува болката си, той трупа още повече разочарование.

Недоверието е в основата на стремежа на човек да дава възможно най-малко от себе си в своите следващи връзки, за да се предпази от поредното страдание. Но когато човек дава по-малко любов, и получава по-малко. Това, че ограничава емоциите и надеждите си, не означава, че е унищожил потребността си от обич и значимост. У хората е вложен Божият образ - те са устройени така, че имат нужда да дават и получават любов и нищо не може да промени този факт. Чувстват се истински удовлетворени само когато са свободни с доверие да я проявяват и приемат от другите. Всичко, което осуетява тази свобода, ги води към самота и нещастие.

Понеже сексът свързва душите и телата на хората, когато се разделят, те не могат да се отърсят един от друг. Дори и след раздялата остават спомени, които неминуемо го водят до сравнения между една и друга връзка. Това сравнение е пагубно и е източник на неудовлетворение. То поражда мнителност. Човек е предразположен да не цени партньора, който има, и да е недоволен от него.

Тези вреди са следствие от заблудата, че сексът може да бъде независим от взаимоотношенията и все пак да задоволява. Той се възприема често единствено като физическо действие, което прави другите взаимоотношения не просто ненужни, а дори и нежелани. Факт е обаче, че сексуалното общуване по някакъв начин поражда взаимоотношения между двамата. Всичко това обърква хората. Несъмнено несполучливите им опити да станат като Бога - сами да определят правилата в секса, водят до хаос в живота им. Когато бунтът е сексуален, рушат се взаимоотношенията им.

За Бога са значими стойностните взаимоотношения. Той цени вътрешния човек, неговата същност във всеки един повече, отколкото дори самите хора ценят себе си. Ето защо Бог дава принципи за сексуалните взаимоотношения. Целта на тези ограничения е да съхранят човека и радостта му от секса. Да се съобразяваш с Божиите норми, означава да предпазиш себе си от разочарование, болка и обезсмисляне на живота. Ако Бог е създал мъжа и жената и взаимоотношенията между тях, Той е най-подходящият съветник. За човека остава само да разпознае фалшивата и поробваща свобода от истинската.

Румяна Кирова